

Η εξομάλυνση των Ταλιμπάν

Tomasz Konicz

Η εξομάλυνση των Ταλιμπάν

Τίτλος πρωτοτύπου: **Die Normalisierung der Taliban**

Συγγραφέας: **Tomasz Koniecz**

Απόδοση στα ελληνικά:
μεταφραστική ομάδα wormhole,
ένα μεταφραστικό εγχείρημα
που γεφυρώνει τον αναγνώστη
με διάσπαρτα κείμενα ανά τον κόσμο.

Θεωρούμε πώς η ανταλλαγή γνώσης και εμπειριών
δεν θα πρέπει να υφίστανται ως μορφή εμπορεύματος.
Γι' αυτό πήραμε την απόφαση, με ότι μέσο διαθέτουμε,
να παρέχουμε ανοιχτή πρόσβαση σε βιβλία,
κείμενα, άρθρα, δοκίμια, κυρίως ξενόγλωσσα,
σε αυτούς που δεν μπορούν να έχουν,
λόγω οικονομικής δυσπραγίας
ή/και που δεν γνωρίζουν καλά μία ξένη γλώσσα.

Μία μορφή αλληλεγγύης, αν θέλετε,

για την προσέγγιση στην παραγωγή γνώσης,
μέσα από διαδικασίες αυτομόρφωσης αλλά και
υποδείξεις υλικού για μεταφράσεις τις οποίες
μπορείτε να στείλετε στο: `wormhole_txt (at) riseup.net`

Οκτώβριος, 2024

Tomasz Konicz, 2021

Η εξομάλυνση των Ταλιμπάν

Τα κέντρα του παγκόσμιου συστήματος ανακαλύπτουν τον ισλαμοφασισμό ως κατασταλτικό μέσο διαχείρισης κρίσεων στην περιφέρεια

Μιλάμε στους Ταλιμπάν; Η κυρία Μέρκελ δεν μπορεί να το κάνει εγκαίρως. Την ώρα που πανικόβλητοι άνθρωποι, γαντζώνονται σε αεροπλάνα που αναχωρούν, πέφτουν στο θάνατο στο αεροδρόμιο της Καμπούλ, την ώρα που ισλαμιστές του ΙΚ ανατινάζουν δεκάδες ανθρώπους που φεύγουν σε επιθέσεις αυτοκτονίας, η καγκελάριος δηλώνει ότι η κυριαρχία των Ταλιμπάν στο Αφγανιστάν είναι μια νέα πραγματικότητα που είναι «πικρή» αλλά πρέπει να «αντιμετωπιστεί».

Αυτό σημαίνει πάνω απ' όλα, συνομιλίες με τους ισλαμιστές της Λίθινης Εποχής, «προκειμένου να διατηρήσουμε κάποια από αυτά που ωφέλησαν το λαό του Αφγανιστάν τα τελευταία 20 χρόνια» (μπορούμε μόνο να ελπίζουμε ότι η καγκελάριος δεν αναφέρεται στις μαζικές δολοφονικές γερμανικές αεροπορικές επιδρομές που άνοιξαν δρόμους καριέρας για έναν συνταγματάρχη Klein, για παράδειγμα, μέχρι το βαθμό του στρατηγού).

Σύμφωνα με τη Μέρκελ, η γερμανική κυβέρνηση διαθέτει ήδη 500 εκατομμύρια ευρώ για ανθρωπιστικούς σκοπούς. Ελπίζει ότι αυτά θα «συνεχίσουν να προστατεύουν τους ανθρώπους» στο Αφγανιστάν και μετά την εκκένωση, η οποία θα ολοκληρωθεί σε «λίγες ημέρες».

Με απλά λόγια: το Βερολίνο θέλει να συνομιλήσει με τους Ταλιμπάν, για το πώς οι Αφγανοί μπορούν να συνεχίσουν να διατηρούνται -συγγνώμη, να «προστατεύονται»- στο Αφγανιστάν, παρά την ισλαμιστική κυριαρχία του τρόμου.

Διότι αυτό ήταν στην πραγματικότητα, το κύριο γερμανικό μέλημα κατά τη διάρκεια της κατάρρευσης του αφγανικού κρατικού ομοιώματος τις τελευταίες εβδομάδες:

Ο φόβος για νέες προσφυγικές ροές από το υπό κατάρρευση Αφγανιστάν - οι οποίες θα μπορούσαν να δώσουν πρόσθετη ώθηση στη Νέα Δεξιά στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας - εκδηλώθηκε ακριβώς με το σύνθημα «Το 2015 δεν πρέπει να επαναληφθεί».

Και τέλος πάντων, μετά από μια πρώτη συνέντευξη, οι New York Times ανέφεραν ότι οι νέοι Ταλιμπάν δύσκολα μπορούν να συγκριθούν με τους παλιούς ισλαμιστές της λίθινης εποχής.

Τουλάχιστον αυτό είπαν οι Ταλιμπάν. Ο εκπρόσωπός τους, Zabihullah Mujahid, τόνισε μάλιστα ότι, «μακροπρόθεσμα», οι γυναίκες υπό τους Ταλιμπάν, θα μπορούσαν σίγουρα «να συνεχίσουν τις συνήθειές τους».

Τουλάχιστον οι δημόσιες σχέσεις των Ταλιμπάν φαίνεται να έχουν εκσυγχρονιστεί, καθώς ο κ. Mujahid, φάνηκε να γνωρίζει ακριβώς τι ήθελαν να ακούσουν οι δυτικοί συνεντευξιαζόμενοι. Παρά την «τεταμένη κατάσταση» στο αεροδρόμιο, οι Ταλιμπάν ήλπιζαν να οικοδομήσουν καλές σχέσεις με τη «διεθνή κοινότητα».

Ο εκπρόσωπος των Ταλιμπάν ανέφερε ως πιθανούς τομείς συνεργασίας, την καταπολέμηση της τρομοκρατίας (η Αλ Κάιντα αντικαθίσταται πλέον από το Ισλαμικό Κράτος), την εξάλειψη της παραγωγής οπίου στο Αφγανιστάν (που αποτελεί μια από τις σημαντικότερες πηγές εσόδων των Ταλιμπάν) και τη «μείωση των προσφύγων» που ήθελαν να πάνε στη Δύση.

Οι Ταλιμπάν προσφέρονται έτσι ουσιαστικά στη Δύση ως «παράγοντας τάξης», ως δεσμοφύλακες μιας περιοχής κοινωνικοοικονομικής κατάρρευσης, η οποία -όμοια με τη μετακρατική περιοχή της Λιβύης- στην πραγματικότητα φέρει το όνομα Αφγανιστάν, μόνο από συνήθεια.

Σύμφωνα με τους New York Times, ο εκπρόσωπος των Ταλιμπάν είχε προσπαθήσει να δώσει την εικόνα ενός μάλλον «ανεκτικού» ισλαμιστικού κινήματος, που έχει έρθει σε ρήξη με το παρελθόν του.

Γι' αυτό η Δύση, θα έπρεπε να ανεχθεί ακόμη και τις ιδιαιτερότητες του εξτρεμισμού των Ταλιμπάν, όπως η απαγόρευση της μουσικής, την οποία ο κ. Mujahid επιβεβαίωσε ρητά, ή τις αναφορές για γυναίκες που οι Ταλιμπάν πυρπολούν ζωντανές επειδή δεν τους άρεσε το φαγητό τους.

Η ιδέα να επιτραπεί στον ισλαμικό εξτρεμισμό να παίξει πρωταγωνιστικό ρόλο στην άμυνα κατά των προσφύγων, να ανατεθεί στις αντίστοιχες δικτατορίες, πολιτοφυλακές και συμμορίες ο ρόλος του φύλακα των στρατοπέδων συγκέντρωσης σε οικονομικά καμένη γη και να μετατραπούν σε υπαίθριες φυλακές, για να το πούμε έτσι, δεν είναι εντελώς καινούργια.

Στο Βερολίνο, αποτελεί το αξίωμα της πολιτικής απέναντι στην Τουρκία του Ερντογάν από την προσφυγική κρίση του 2015 και μετά, το οποίο δεν πρέπει να επαναληφθεί με κανένα κόστος. Το Βερολίνο έχει επανειλημμένα καταβάλει δισεκατομμύρια στο καθεστώς Ερντογάν για να διασφαλίσει ότι θα επικρατήσει ειρήνη στα σύνορα της ΕΕ.

Ο τουρκικός ισλαμοφασισμός -που ήδη βρισκόταν υπό αυξημένη κοινωνικοοικονομική πίεση λόγω της κρίσης- επεκτάθηκε στις περιοχές του εμφυλίου πολέμου και της κατάρρευσης της βόρειας Συρίας, όπου οι χρηματοδοτούμενες από την Τουρκία ισλαμιστικές πολιτοφυλακές κατάφεραν να εγκαθιδρύσουν ένα καθεστώς συμμοριών που χαρακτηρίζεται από μόνιμες συγκρούσεις.

Οι πρόσφυγες του συριακού εμφυλίου πολέμου, οι οποίοι είναι όλο και περισσότερο εκτεθειμένοι σε πογκρόμ στην Τουρκία, πρόκειται να μεταφερθούν εκεί στο μέλλον (η Αλ Κάιντα στην ελεγχόμενη από την Τουρκία Ιντλίμπ γιόρτασε τη νίκη των Ταλιμπάν με αυτοκινητοπομπή).

Ο πόλεμος του ισλαμισμού, ο οποίος στην πραγματικότητα αντιπροσωπεύει μια μεταμοντέρνα ιδεολογία της κρίσης, στρέφεται πρωτίστως κατά των προοδευτικών αντισχεδίων.

Η επίθεση των τουρκο-ισλαμιστών στρατιωτών κατά της Ροζάβα, κατά της αυτοδιοίκησης στη βόρεια Συρία, δεν χρησίμευσε μόνο για την εθνοτική εκκαθάριση αυτής της περιοχής που συνορεύει με την Τουρκία από Κούρδους.

Είχε επίσης ως στόχο να καταστρέψει ένα ανταγωνιστικό, χειραφετητικό αντιπρότυπο στον ισλαμοφασισμό που υποστηρίζεται από την Τουρκία στην περιοχή. Το Βερολίνο πλαισίωσε οικονομικά και πολιτικά αυτή την τουρκική επιθετικότητα. Η κατασταλτική πάταξη των προσφυγικών κινήματων με τη βοήθεια του ισλαμισμού, φαίνεται να έχει γίνει πλέον ο λόγος του κράτους στο Βερολίνο, ενώ μια χειραφετητική εναλλακτική λύση, πολεμάται σχεδόν με πάθος από τον γερμανικό κρατικό μηχανισμό.

Ο ισλαμοφασισμός φαίνεται τώρα να βρίσκεται σε άνοδο σε όλη την περιοχή. Την ίδια στιγμή που πέφτει η κρατική στέγη που χρηματοδοτείται από τη Δύση στο «αποτυχημένο κράτος» του Αφγανιστάν, η Τουρκία έχει επεκτείνει τις επιθέσεις της κατά του κουρδικού κινήματος στη Συρία και το Ιράκ.

Στο ρεύμα της καταστροφής στο Αφγανιστάν, η χειραφετητική αφύπνιση στη Ροζάβα πρόκειται να εξαλειφθεί οριστικά. Τουλάχιστον οι ισλαμιστές στην Άγκυρα γνωρίζουν καλά, ότι δεν υπάρχει εναλλακτική λύση στην άνοδό τους στον απόηχο της εξελισσόμενης παγκόσμιας διαδικασίας κρίσης - όπως δείχνει ο εμφύλιος πόλεμος στη Συρία.

Η κατάρρευση της Συρίας - παρόμοια με την ακόμη πιο δραματική κατάσταση στο Αφγανιστάν - είχε κοινωνικοοικονομικά και οικολογικά αίτια. Ο εμφύλιος πόλεμος, ξέσπασε λόγω της προχωρημένης φτωχοποίησης ενός σε μεγάλο βαθμό οικονομικά περιττού πληθυσμού, καθώς και μιας μακροχρόνιας ξηρασίας στο αγροτικό βορειοανατολικό τμήμα της χώρας.

Κατά τη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου, κατά τον οποίο το συριακό κράτος - το οποίο είχε εκφυλιστεί σε ένα κατάσταση αυτοεξυπηρέτησης της πατρίδας Άσαντ - σώθηκε από την κατάρρευση μόνο με τη μαζική ρωσική επέμβαση, όχι μόνο το γενοκτόνο Ισλαμικό Κράτος αναδύθηκε ως διαμορφωτική δύναμη, αλλά και η αυτοδιοίκηση στη βόρεια Συρία (η οποία υποστηρίχθηκε σε μεγάλο βαθμό από το κουρδικό κίνημα ελευθερίας).

Το μοντέλο της Ροζάβα, το οποίο επιχειρεί να υλοποιήσει χειραφετητικές προσδοκίες, αποτελεί απειλή για τον ισλαμισμό στην περιοχή για όσο διάστημα υφίσταται, καθώς προσφέρει εναλλακτικές λύσεις στο καθεστώς τρόμου αυτών των ιδεολογιών της κρίσης των κληρικών-φασιστών.

Ο ισλαμισμός του Ισλαμικού Κράτους, των Ταλιμπάν και της Αλ Κάιντα αντιπροσωπεύει ένα είδος φασιστικού εξτρεμισμού του κέντρου, ο οποίος χρησιμοποιεί τη θρησκεία, την κεντρική θρησκευτική ταυτότητα στην ισλαμική πολιτισμική σφαίρα, ως ηχείο για να τον οδηγήσει σε ιδεολογικές, ενίοτε γενοκτονικές ακρότητες σε αλληλεπίδραση με τα κύματα κρίσης.

Αυτή η ιδεολογία της κρίσης έχει επομένως ελάχιστη σχέση με τις προνεωτερικές αγροτικές κοινωνίες του Ισλάμ, στις οποίες αναφέρονται οι ισλαμιστές ιδεολόγοι.

Η κρίση του καπιταλιστικού παγκόσμιου συστήματος παράγει οικονομικά καμένη γη στην περιφέρειά του, δηλαδή περιοχές στις οποίες δεν γίνεται σχεδόν καμία αξιοποίηση του κεφαλαίου και έτσι αναδύονται οικονομικά περιττά πληθυσμιακά στρώματα, οδηγώντας σε αυξανόμενη πολιτική αστάθεια που μπορεί τελικά να οδηγήσει σε κρατική κατάρρευση.

Αυτή είναι η βαθύτερη αιτία της ταχείας κατάρρευσης του κράτους στο Αφγανιστάν, καθώς και παρόμοιων διαδικασιών στη Λιβύη, ή των εμφυλίων πολέμων στο Ιράκ και τη Συρία.

Ωστόσο, η Συρία αποτελεί μια ανωμαλία, καθώς η Ροζάβα προσφέρει στην πραγματικότητα μια προοδευτική, χειραφετητική εναλλακτική λύση στην προκαλούμενη από την κρίση διολίσθηση στην ισλαμιστική βαρβαρότητα. Στη Συρία, η Δύση είχε τη δυνατότητα να αποφασίσει υπέρ μιας εναλλακτικής λύσης, έστω και στο πλαίσιο του αγώνα κατά της υποστηριζόμενης από την Τουρκία πολιτοφυλακής γενοκτονίας του «Ισλαμικού Κράτους».

Είναι χαρακτηριστικό ότι -μετά την επίσημη νίκη επί του ΙΚ- τόσο οι ΗΠΑ όσο και η Ρωσία προχώρησαν στο να πουλήσουν τη Ροζάβα κομμάτι-κομμάτι στην Τουρκία του Ερντογάν, η οποία κατάφερε να παίξει τις δύο υπερδυνάμεις, την μία εναντίον της άλλης. Οι ισλαμιστές στην Άγκυρα και την Ιντλίμπ ήταν τελικά πιο σημαντικοί για την Ουάσιγκτον και τη Μόσχα από τη χειραφετητική αφύπνιση στη βόρεια Συρία, λόγω του μεγαλύτερου γεωπολιτικού βάρους της Τουρκίας.

Οι σημερινές αεροπορικές επιδρομές και οι επιθέσεις πυροβολικού της Τουρκίας στη βόρεια Συρία και το Ιράκ, δεν θα ήταν επίσης δυνατές χωρίς την εκκαθάριση του εναέριου χώρου στη ζώνη επιρροής της βόρειας Συρίας από τις ΗΠΑ, χωρίς τη συγκατάθεση της Μόσχας.

Η Δύση συνθηκολογεί σήμερα με τον ισλαμοφασισμό, τον οποίο -ιστορικά και κοινωνικοοικονομικά μιλώντας- προώθησε με δύο τρόπους.

Αφενός, ήταν τα πολλά δισεκατομμύρια δυτικών και σαουδαραβικών δολαρίων που εισέρρευσαν στους προκατόχους των Ταλιμπάν, τους Αφγανούς μπουτζαχεντίν που πολεμούσαν εναντίον των σοβιετικών στρατευμάτων, κατά την τελική φάση του Ψυχρού Πολέμου, που έδωσαν τεράστια ώθηση στον μαχητικό ισλαμισμό (ο Οσάμα Μπιν Λάντεν είναι γνωστό ότι πολέμησε στο Αφγανιστάν). Οι Ταλιμπάν σχηματίστηκαν συγκεκριμένα σε προσφυγικούς καταυλισμούς και σχολεία Κορανίου, τα οποία - χρηματοδοτούμενα από τους Σαουδάραβες - εμφανίστηκαν στη συνοριακή περιοχή Πακιστάν-Αφγανιστάν κατά τη διάρκεια του πολέμου κατά των Σοβιετικών, προκειμένου να κατηχήσουν τα παιδιά στην αναδυόμενη ισλαμιστική ιδεολογία.

Ταυτόχρονα, η παγκόσμια κρίση του κεφαλαίου που ασφυκτιά από την παραγωγικότητά του -η οποία, ακριβώς λόγω της αυξανόμενης έντασης του κεφαλαίου της εμπορευματικής παραγωγής στα κέντρα, έπληξε πρώτα και κύρια τις κεφαλαιακά αδύναμες, περιφερειακές περιοχές της παγκόσμιας αγοράς- δημιουργεί τα κοινωνικοοικονομικά θεμέλια για την άνοδο των εξτρεμιστικών κινήματων στην υπό κατάρρευση περιφέρεια.

Ο ισλαμισμός αντιπροσωπεύει έτσι -παρόμοια με τον ευρωπαϊκό φασισμό με τις εθνικές και φυλετικές του ρίζες- μια τρομοκρατική μορφή κρίσης της καπιταλιστικής κυριαρχίας που αποκτά δυναμική, όπου η κρίση έχει προχωρήσει αρκετά και υπάρχουν τα αντίστοιχα πολιτισμικά θεμέλια.

Η εικοσαετής μάχη των αμερικανικών στρατευμάτων και του NATO κατά των Ταλιμπάν, έμοιαζε έτσι, με μια άσκοπη μάχη ανεμόμυλων, στην οποία η Δύση πολεμούσε ενάντια στα φαντάσματα της κρίσης που η ίδια είχε άμεσα και έμμεσα δημιουργήσει. Η εξαιρετικά αναθρεμμένη ύστερη καπιταλιστική στρατιωτική μηχανή πολέμησε -με βάρβαρες μεθόδους- σε οικονομικά καμένη γη ενάντια στα βάρβαρα τελικά προϊόντα της κρίσης του κεφαλαίου.

Οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοί τους στο NATO θέλησαν να χρηματοδοτήσουν με επιδοτήσεις δισεκατομμυρίων το εποικοδόμημα ενός καπιταλιστικού κράτους και να το βομβαρδίσουν κυριολεκτικά χωρίς να αντιληφθούν ότι δεν υπήρχε καμία οικονομική βάση για κάτι τέτοιο.

Το Αφγανιστάν μάλλον θα παραμείνει για την ώρα η τελευταία μάταιη απόπειρα «οικοδόμησης έθνους» από τον δυτικό ιμπεριαλισμό της κρίσης.

Η νέα πτυχή της σημερινής κλιμάκωσης στο Αφγανιστάν είναι ότι όχι μόνο το Βερολίνο, αλλά η Δύση στο σύνολό της, κινείται προς την αποδοχή αυτής της θρησκευτικά βασισμένης ιδεολογίας της κρίσης, αυτού του ισλαμικού φασισμού, ως παράγοντα τάξης στην περιφέρεια, ο οποίος έχει σκοπό να κρατήσει υπό έλεγχο τις περιττές μάζες του παγκόσμιου Νότου, ώστε να τις αποτρέψει από το να καταφύγουν στα κέντρα - και ενόψει της ολοκληρωτικής κλιματικής κρίσης.

Οι Ταλιμπάν έχουν επίσης επίγνωση αυτού του γεγονότος, όπως προκύπτει από τη συνέντευξη στους New York Times. Το κατασταλακτικό μοντέλο διαχείρισης της κρίσης που εγκαθίδρυσε το Βερολίνο, στο οποίο ισλαμιστικά καθεστώτα ή ρατσιστικά σώματα πληρώνονται κυριολεκτικά για να αποτρέψουν τις προσφυγικές μετακινήσεις, απειλεί να γίνει μια νέα, δυστοπική πραγματικότητα στον σημερινό ιμπεριαλισμό της κρίσης.

Η μετάβαση από τον νεοφιλελεύθερο, τυπικά δημοκρατικό καπιταλισμό, όπου η κυριαρχία εκτυλίσσεται χωρίς υποκείμενο, μέσω των διαμεσολαβητικών επιπέδων της αγοράς και του δικαστικού μηχανισμού, στην ανοιχτά αυταρχική διαχείριση της κρίσης φαίνεται πλέον να συντελείται.

Ακόμη και η πρόσοψη της Ελευθερίας και της Δημοκρατίας πέφτει, με τον Biden να συνεχίζει απλώς τις πολιτικές του δεξιού λαϊκιστή προκατόχου του στο αξίωμα.

Αυτή η αυταρχική στροφή πραγματοποιείται πρώτα στην περιφέρεια - αλλά, όπως δείχνει η στρατιωτικοποίηση του αστυνομικού μηχανισμού των ΗΠΑ, σύντομα θα χτυπήσει και στα κέντρα.

Tomasz Konicz

Πηγή: <https://www.exit-online.org/textanz1.php?tabelle=aktuelles&index=112&posnr=786>